

RAAMATU- POODNIK

Romaan

CYNTHIA SWANSON

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Originaali tiitel:
Cynthia Swanson
The Bookseller
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandus. Tegelased, sündmused ja dialoogid on autori kujutlusvõime vili ning neid ei saa tõlgendada tõelistena. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste ja elus olevate või surnud isikutega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

„Leavin’ on Your Mind“
Sõnad ja viis Wayne P. Walker ja Webb Pierce.
Copyright © 1962 Universal–Cedarwood Publishing.
Uuendatud avaldamisõigus.
All Rights Reserved. Used by Permission.
Taastrükk Hal Leonard Corporationi loal.

© 2015 by Cynthia Swanson.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

E10346718
ISBN 978-9949-82-310-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu vanematele Dennis ja Audrey Fisherile
armastuse ja tänuga

Usu oma õnne ja elurikkust praegusel hetkel. See on sama tõeline ja kuulub sama palju sulle kui kõik muu, mis sinuga eales juhtunud on.

Katherine Anne Porter, „Katherine Anne Porteri kirjad“

1. peatükk

See ei ole minu magamistuba. Kus ma olen? Õhates ja vööraid voodikatteid lõuani tõmmates pingutan, et mõistust kokku võtta. Ent pähe ei tule ühtegi seletust minu viibimiskohale.

Viimane, mida mäletan: oli kolmapäeva õhtu ja ma värvisin oma magamistuba rõõmuküllaseks kollaseks. Frieda, kes oli end appi pakkunud, andis hinnangu mu värvivalikule. „Magamistoa jaoks liiga päikseline,“ teatas ta tol preili Kõiketeadja hääletoonil. „Kuidas küll saaks sombusel päeval sellises toas üldse kaua magada?“

Ma kastsin pintsli värvipurki, pühkisin ettevaatlikult liigse värvi maha ja ronisin treppedelile. „See ongi kogu asja mõte,“ ütlesin Friedale. Kallutasin end lähemale ja hakkasin piki kitsast kõrget aknaraami seina värvima.

Kas ma ei peaks siiski mäletama, mis edasi juhtus? Kummaline, et ma ei mäleta. Ma ei suuda meenutada, et oleksin veetnud õhtu seinu värvides, seejärel taganenud, et oma kätetööd imetleda, enne kui koristasime. Mul pole meeles, et oleksin Friedat abi eest tänanud ja talle head aega öelnud. Ma ei mäleta, et oleksin päikesekarva toas magama heitnud, ega värsket värvi kirbet lõhna sõõrmetes. Aga kindlasti tegin ma neid asju, sest siin ma laman. Ja arvestades, et *siin* pole mu kodu, magan ma ilmselt veel edasi.

See pole siiski mu tavaline unenägu. Minu öised uitamised kalduvad fantaasiavalda, unenägude poole, mis asetavad mu tava-pärasest ajast ja ruumist välja. Olen jõudnud järeldusele, et põhjus on selles, et loen nii palju. Kas te olete lugenud raamatut „Vist on kuri tulekul“? See tuli müüki just möödunud juunis, kuid ennustatakse, et sellest saab üks 1962. aasta enim müüdud raamatuid. Ray Bradbury kirjutab ülihuvitavalt, ma soovitan seda romaani kõigile, kes astuvad Frieda ja minu raamatupoodi ning otsivad midagi „tõeliselt põnevat“.

„See tuleb teie unenägudesse kummitama,“ kinnitan ma klientidele. Iseenesest täituv ennustus: üle-eelmisel ööl nägin unes, et sattusin koperdama Bradbury raamatu kahe noore peategelase Will Halloway ja Jim Nightshade'i selja taha, kui neid ahvatles kesköise rändtsirkuse saabumine Green Towni. Ma püüdsin neid veenda, et nad tegutseksid ettevaatlikult, kuid nemad – kolmeteistkümneaastased poisid – lihtsalt eirasid mind. Mäletan, kui raske oli mul nendega sammu pidada, kuidas ma ei suutnud oma jalgu õigesti tööle saada. Will ja Jim liikusid kaugemale varju, nende kujud muutusid tumedateks punktideks ja siis lõpuks kadusid ning ainus, mida sain teha, oli nõrdimusest tõinata.

Seega, nagu näete, pole ma seda sorti naine, kes näeks unes midagi nii lihtsakoelist nagu mõne teise inimese magamistoas üles ärkamine.

See unenäo-magamistuba on tublisti suurem ja uhkem kui mu tegelik magamistuba. Seinad on salveirohelised, mis ei sarnane kuidagi selle sügavkollasega, mille ma oma koju valisin. Mööbel on ühest komplektist, läikiv ja moodne. Päevatekk on voodi jalutsis korralikult kokku volditud, mu keha katab pehme sobivas toonis ihupesu. See on meeldiv, ent liiga kokku klapitatud moel.

Libistan end teki alla ja sulen silmad. Kindla peale on nii, et kui hoian silmad kinni, avastan end peagi Vaikse ookeani lõunaosas vaalu küttimas, olen üsna näruselt riides ja kaanin koos laevasemudega viskit. Või lendan kõrgel Las Vegase kohal: tuul puhub juuksed tagasi vastu nägu, mu käsivarred on moondunud hiiglaslikeks tiibadeks.

Ent midagi sellist ei juhtu. Selle asemel kuulen mehehäält. „Ärka üles! Katharyn, kallid, ärka!“

Avan silmad ja vaatan kõige sügavamatesse, kõige sinisematesse silmadesse, mida eales näinud olen.

Ja siis sulgen enda omad uuesti.

Tunnen kätt oma õlal, mis on paljas, kui mitte arvestada satiinöösärgi peenikest õlapaela. Sellest on hea jupp aega möödas, kui mõni mees mind intiimselt puudutas. Aga mõned tunded on eksimatult tuttavad, ükskõik kui sageli inimene neid kogeb.

Ma tean, et peaksin olema hirmunud. See oleks kohane reageering, kas pole nii? Isegi kui magatakse, peaks inimene olema kohkunud, tundes võõra mehe kätt oma paljal ihul.

Huvitav küll, aga ma leian, et selle kujuteldava mehe puudutus on täiesti meeldiv. Surve on õrn, kuid kindel, sõrmed on haaranud mu õlavarrest, põial silitab õrnalt mu nahka. Hoian silmi kinni, nautin aistingut.

„Katharyn! Palun, armas! Anna andeks, et su üles ajan, aga Missy otsmik tundub kuum... ta tahab sind. Palun, sa pead üles tõusma.“

Ma kaalun seda teavet suletud silmil. Huvitav, kes on Missy ja miks peaks tema otsmik minu mure olema?

Sel korrapäratul viisil, nagu sündmused unenägudes aset leiavad, asendavad mu mõtteid ühe laulu sõnad, mis oli mõne aasta eest raadios populaarne. Ma kuulen viisi, ehkki olen kindel, et mul pole sõnad õiged – seda laulis Rosemary Clooney ja see rääkis midagi tähtedest silmis. Midagi sellest, et ei tohi lasta armastusel end narriks muuta. See mõte paneb mu muigama; selge see, et ma olen siin praegu nii totakas, kui üldse olla saab.

Teen silmad lahti ja tõusen voodis istuli, tundes otsemaid kahetsust, sest asendi muutus põhjustab selle, et siniste silmadega mees võtab oma sooja käe mu õlalt ära.

„Kes te olete?“ küsin mehelt. „Kus ma olen?“

Ta vastab mu uurivale pilgule samaga. „Katharyn, kas sinuga on kõik korras?“

* * *

Olgu öeldud, et mu nimi pole Katharyn. See on Kitty.

Heakene küll – tegelikult see on Katharyn. Aga ma pole kunagi hoolinud oma ristinimest. See tundus alati liiga ametlikuna. *Kath-a-ryn* ei libise sujuvalt üle keele, nii nagu *Kitty* seda teeb. Ja kuna vanemad panid mulle kaasa muidu tavalise nime tavatu kirjapildi, pean tüütuks selgitada asja, kui mul palutakse nime tähthaaval öelda.

„Ma *arvan*, et olen kombes,“ ütlen sinisilmale. „Aga tõepoolest, mul pole aimugi, kes te olete või kus ma olen. Andke andeks.“

Mees naeratab ja need ilusad silmad pilluvad sädemeid. Kui silmad kõrvale jätta, on ta üsna hariliku välimusega. Keskmist kasvu, keskmise kehaehitusega, kerge polster vöökohta ümber. Hõrenevad ruuged juuksed, mis hakkavad veidi halliks minema. Hindaksin tema vanuseks umbes nelikümmend, mis on mõni aasta minust vanem. Hingan sisse, tajun temast õhkuvat puidu- ja seebihõngu, justkui oleks ta hiljuti lõpetanud habemeajamise ja pesemise. Ta lõhnab hõrgult ja ma tunnen, et mu süda jätab löögi vahele. Püha taevas, kas see unenägu saaks *veel* absurdsemaks minna?

„Kallis, sa olid kindla peale sügavas unes,“ lausub ta. „Sa tead, kes ma olen. Ma olen su abikaasa. Sa oled meie magamistoas, meie majas.“ Ta vehib ringselt käega, justkui tõestamaks oma juttu. „Ja praegu on meie tütre – kelle nimi on muide Missy, kui sa oled unustanud – tõenäoliselt palavik ja tal on vaja ema.“

Mees ulatab mulle käe. Justkui iseenesest libistan ma enda käe tema omasse.

„Hästi?“ sõnab ta anuvalt. „Katharyn, palun!“

Ma kortsutan kulmu. „Vabandust, te ütlesite, et olete...“

Mees ohkab. „Sinu abikaasa, Katharyn. Ma olen su abikaasa, Lars.“

Lars? Milline iseäralik nimi? Ma arvan, et pole kunagi kohanud ühtki inimest, kelle nimi oleks Lars. Ma muigan poole suuga, mõeldes oma oh-kui-kujutlusvõimelisele mõistusele. See ei saanud

lihtsalt esile manada mõnd Harryt või Edi või Billi. Ei, lugupeetavad, minu aru on välja mõelnud abikaasa nimega *Lars*.

„Hea küll,“ sõnan. „Luba mulle vaid üks hetk.“

Mees pigistab mu kätt ja vabastab selle, seejärel kallutab end lähemale, et mind põsele suudelda. „Ma kraadin teda sel ajal, kui sind ootame.“ Ta tõuseb ja lahkub toast.

Sulen jälle silmad. *Nüüd* kindlasti unenägu vahetub.

Agaga kui ma silmad avan, olen ikka seal. Ikka veel rohelises magamistoas.

Mul pole mingit valikut, seega tõusen üles ja kõnnin üle toa. Voodi kohal olevate katuseakende, klaasist liugukse – mis näeb välja nii, nagu viiks see mingisse siseõue – ja toa juurde kuuluva suure vannitoa põhjal järeldan, et kui see tuba oleks päris, oleks see osa üsna tänapäevasest elamust. Moodsamast – ja eeldatavasti suuremast – kui see ühe magamistoaga 1920ndatel ehitatud paarismaja, mida ma üürin Denveri Platt Parki piirkonnas.

Ma piilun vannituppa. Tarvikud on helerohelised, säravad ja kroommanustega. Pika tualettlaua sees on kaks kraanikaussi ja valgest laminaadist letiosa on kuldsete täppidega. Tualettlaua alune koosneb heledast puidust seinakappidest, mis lähevad allpool sujuvalt väiksemaks ja seinale lähemale, nii et kapipealsel tasandil on kapid sügavamad kui põranda lähedal. Plaaditud põrandal on uudne mosaiik mündirohelise, roosa ja valgega. Mul pole aimugi, kas ma olen veel Denveris, aga kui nii, siis pole see kindlasti ajast ja arust Platt Park, kuhu pole sõjaeelsest ajast alates midagi uut ehitatud.

Üle tualettlaua end peeglist uurides loodan pooleldi näha täiesti erinevat isikut – kes teab, kes see Katharyn on? Agaga ma näen välja täpselt nagu mina ise. Lühike, trullakas, punakasblondide juustega, mis langevad isepäiselt laubale ja igal pool mujal on säbrus, hoolimata sellest, kui sageli ma lasen neid pesta ja sättida. Ma tõmban sõrmedega läbi juuste, märgates, et mu vasaku käe sõrmusesõrmes on sädelev briljant- ja lai kullast abielusõrmus. Nojah, loomulikult, mõtlen ma. Kui optimistlik mu mõistusest välja mõelda abikaasa, kes saab võimaldada toreda suurusega kivi!

Seinakapis sobrades leian tumesinise tepitud hommikumantli, mis sobib mulle suurepäraselt. Selle vööd sõlmides sisenen koridori; olen teel, et leida kummalise nimega Larsi ja põdurat last Missyt.

Otse minu ees seinal, ilmselgelt paigutatud nii, et seda oleks magamistoast näha, on suur värvifoto. See on mäestikuvaade: päike on vajunud silmapiirile, mäetipud on tagant paistvas valguses roosad ja kuldset tooni. Vasakul kõrguvad kogu foto ulatuses kollased männid. Ma olen terve elu Colorados elanud, ent mul pole aimugi, kus see paik asub või kas see isegi on Kaljumäestik.

Ma püüan seda mõistatust lahti muukida, kui mul võetakse paremalt piha ümbert kinni. Ma näen vaeva, et tasakaalu tagasi saada ja vältida tahapoole kukkumist.

„Aih!“ lausun ümber keerates. „Ära nii tee! Pea meeles, et hoiaksid end täiesti ise püsti. Sa oled nüüd liiga suur, et toetuda teistele ja loota, et nemad sind püsti hoiavad.“

No mis see küll on? Kes on see naine, kes neid sõnu ütleb? See ei saa olla mina. Need sõnad ei kõla üldse millegi moodi, mida mina ütleksin või isegi mõtleksin.

Mulle vaatab otsa väike poiss. Tal on Larsi läbitungiva pilguga sinised silmad ja korralikult lühikeseks põetud juuksed, mis siiski ei suuda peita punakasblondi laubale langevat juuksesalku. Tema rõõsa pehme nägu on puhtaks pestud. Ta näeb välja, nagu võiks esineda piima- või pulgajäätise reklaampildil. Jah, ta on armsake ja ma avastan, et teda silmitsedes mu süda sulab pisut.

Poiss laseb minust lahti ja palub vabandust. „Emme, ma lihtsalt igatsesin sind,“ sõnab ta. „Ma pole sind eilsest saadik näinud.“

Olen sõnatu. Tuletades endale seejärel meelde, et ma siiski magan, naeratan poisile. Kummeldun alla ja pigistan teda õlast. Ma lähen nüüd lihtsalt unenäoga kaasa. Miks mitte? Seni on see küllalt meeldiv paik, kus viibida.

„Vii mind isa ja Missy juurde,“ lausun, võttes lapse pehmest pontsakast käest kinni.